

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 1519/25
9.5.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Ане Поповић, председника већа, Милице Стојковић и Љиљане Милосављевић, чланова већа, у парници из радног односа **тужиоца АА** из ... чији је пуномоћник Иван Стевић, адвокат из Београда, ул. Првوماјска бр.116, против **туженог Вомах d.o.o. за proizvodnju, trgovinu i usluge, eksport-import**, Суботица, ул. Пут Едварда Кардеља 13а, чији је пуномоћник Милан Дунђеровић, адвокат из Београда, ул. Вишеградска бр. 12, ради исплате, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду П1 355/14 од 24.10.2024. године, у седници већа одржаној дана 9.5.2025.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Трећег основног суда у Београду П1 355/14 од 24.10.2024. године у ставу трећем и петом изреке.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 355/14 од 24.10.2024. године, ставом првим изреке, дозвољено је преиначење тужбе учињено поднеском тужиоца од 18.3.2024. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу, на име неисплаћене зараде, исплати:за период од 24.08.2010. године до 31.08.2010. године износ од 4.065,00 динара са законском затезном каматом иочев од 30.09.2010. године, па до коначне исплате и за месец септембар 2010. године износ од 18.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 31.10.2010. године, па до коначне исплате. Ставом трећим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је обавезан тужени да тужиоцу, на име

увећане зараде за прековремени рад, исплати: за месец јун 2011. године износ од 868,98 динара са законском затезном каматом почев од 31.07.2011. године, па до коначне исплате; за месец јул 2011. године износ од 3.997,31 динара са законском затезном каматом почев од 31.8.2011. године, па до коначне исплате; за месец август 2011. године износ од 3.421,61 динара са законском затезном каматом почев од 30.9.2011. године, па до коначне исплате, све у року од 8 дана од дана пријема писаног отправака пресуде, под претњом принудног извршења. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу, на име увећане зараде за дневнице, исплати: за месец јун 2011. године износ од 4.518,00 динара са законском затезном каматом почев од 31.7.2011. године, па до коначне исплате; за месец јул 2011. године износ од 10.542,00 динара са законском затезном каматом почев од 31.8.2011. године, па до коначне исплате; за месец август 2011. године износ од 10.542,00 динара са законском затезном каматом почев од 30.9.2011. године па до коначне исплате. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 187.900,00 динара, са законском затезном каматом од дана наступања извршности одлуке о трошковима па до коначне исплате, у року од 8 дана по пријему писаног отправака пресуде, под претњом принудног извршења. Ставом шестим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца у делу којим је тражио да се на досуђени износ трошкова тужени обавезе да исплати законску затезну камату од дана пресуђења, па до дана наступања извршности одлуке о трошковима.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужени, побијајући је у ставу трећем и петом изреке из свих законских разлога.

Испитујући правилност и законитост ожалбене пресуде у побијаном делу, у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр.72/11...18/20), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба туженог неоснована.

У поступку доношења ожалбене пресуде, у побијаном делу, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка прописане одредбом члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, због којих би побијана пресуда морала бити укинута.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог на радном месту возача, по основу уговора о раду од 23.9.2010. године и уговора о раду од 16.7.2011. године, закљученог између тужиоца и туженог. Чланом 4 уговора прописано је да уговорне стране сагласно уговарају да ће нето зарада запосленог износити 18.000,00 динара. Чланом 7 уговора прописано је да запослени заснива радни однос са пуним радним временом које траје 40 часова недељно, радни дан траје 8 часова, а радна недеља 5 радних дана. Чланом 8 уговора прописано је да је запослени дужан да ради и дуже од пуног радног времена у случајевима утврђеним законом и Правилником о раду и у другим случајевима када је неопходно да се у одређеном року заврши посао који није планиран (прековремени рад). Запослени не може да ради прековремено дуже од 8 часова недељно, нити дуже од 4 часа дневно. Чланом 14 уговора прописано је да се зарада исплаћује најкасније до краја текућег месеца за претходни месец. Чланом 18 уговора прописано је да запослени има право на увећану зараду за прековремени рад

26%. Из радне књижице тужиоца утврђено је да је почетак рада-осигурања тужиоца код туженог, био на дан 24.8.2010. године, те да је престанак рада - осигурања био на дан 30.8.2011. године. Тужени је дана 30.9.2010. године исплатио тужиоцу зараду за август 2010. године у износу од 4.909,09 динара, док је дана 29.10.2010. године тужени исплатио тужиоцу зараду и за септембар 2010. године у износу од 18.000,00 динара. У изјави од 31.8.2011. године која је потписана од стране тужиоца, наведено је да је послодавац према њему измирио све обавезе и давања из радног односа, укључујући зараду и друга примања по основу радног односа, као и да му је уручена уредно закључена књижица. Увећана зарада тужиоца за прековремени рад за јун 2011. године износи 868,98 динара, за јул 2011. године износи 3.997,31 динара и за август 2011. године износи 3.421,61 динара. Месечни износи доспевају последњег дана у месецу за претходни месец.

Првостепени суд је одлуку о оствареним увећањима зараде на име прековременог рада донео применом одредби члана 104, 105, 53, 108 и 110 Закона о раду ("Сл. гласник РС", бр. 24/2005, 61/2005 и 54/2009), које регулишу питање зараде запослених и које су важиле у спорном периоду, те посебио имајући у виду члан 16 став 1 тачка 1 Закона о раду према коме је једна од основних дужности послодавца да запосленом за обављени рад исплати зараду у складу са законом, општим актом и уговором о раду. Потписивањем изјаве од 31.8.2011. године тужилац се није могао одрећи својих права која му припадају по закону, имајући у виду да би такво одрицање било супротно члану 60 став 4 Устава РС, којим се јемчи да се запослени не може одрећи зараде као правичне накнаде за рад и правне заштите за случај престанка радног односа, у коју спада и право запосленог да тражи од послодавца исплату свих зарада које је остварио до дана престанка радног односа. Судски вештак за економско финансијску област Нада Мекић утврдила је према данима у спорним месецима време које је тужилац провео на раду, као и прековремене сате рада тужиоца и у изјашњењу од 31.1.2024. године израчунала износе припадајућих увећања зараде за прековремени рад према месецима обухваћеним тужбеним захтевом, док је дужину временаведеног на раду утврђивала из тахографа и то само за оне дане за које је тахограф достављен, обрачунавајући увећање зараде услед прековременог рада само за дане у месецу који су обухваћени подацима у тахографима, услед чега је првостепени суд ценио да тахографи јесу веродостојни доказ који потврђује постојање прековременог рада од стране тужиоца, јер исти представљају мерни уређај који аутоматски записује брзину и пређени пут возила, те време вожње, паузе и одмора за сваког возача, па с обзиром да тужени током поступка није предложио, нити доставио суду доказе којима се утврђује да тужилац није остварио часове прековременог рада или да је рад код послодавца био тако организован услед прерасподеле радног времена, а имајући у виду да ове позитавне чињенице иду у прилог туженом, терет доказивања је био на страни туженог, па је првостепени суд на основу свега наведеног усвојио тужбени захтев тужиоца у овом делу у складу са чланом 108 став 1 тачка 3 Закона о раду и одлучио као у трећем ставу изреке ожалбене пресуде, досудивши и законску затезну камату почев од последњег дана у месецу за претходни месец, па до коначне исплате, у смислу члана 277 и 324 ЗОО.

Према налажењу Апелационог суда у Београду првостепени суд је на правилно утврђено чињенично стање, правило применио одредбе материјалног права и за своју одлуку у ставу трећем изреке дао довољне и јасне разлоге које у свему прихвата и овај

суд.

Како је прихватио чињенично стање утврђено у првостепеном поступку и закључио да је првостепени суд доносећи ожалбену пресуду у овом делу правилно применио материјално право, Апелациони суд је у смислу правила из члана 396 став 2 Закона о парничном поступку оценио да у конкретном случају нема потребе за детаљним образложењем пресуде.

Нису основани жалбени наводи да је побијана одлука заснована на погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању, а из разлога што је према стању у списима предмета све чињенице од значаја за оцену основаности тужбеног захтева првостепени суд потпуно и правилно утврдио и на тим чињеницама засновао своју одлуку.

Неосновани су наводи жалбе да судски вештак није утврдио број радних сати тужиоца на месечном или недељном нивоу у утуженом периоду због чега се не зна да ли је тужилац остварио рад дужи од 8 сати дневно, односно 40 сати недељно.

У конкретном случају, уговором о раду закљученим међу парничним странкама тужилац је засновао радни однос са пуним радним временом од 40 сати недељно и 8 сати дневно, 5 дана у недељи, а тужени до закључења расправе пред првостепеним судом није предочио доказе да је доносио одлуке о другачијем распореду радне недеље, односно одлуке о прерасподели радног времена и о томе благовремено обавештавао запосленог, па је правилан закључак првостепеног суда да тужиоцу за рад у дане у којима је радио дуже од 8 часова дневно припада право на увећану зараду по основу прековременог рада. У одсуству одлуке о другачијем распореду радног времена, односно необавештавање запослених о другачијем распореду радног времена у роковима прописаним одредбом члана 56 Закона о раду, послодавац није овлашћен да запосленима врши обрачун зараде за обављени рад на основу просечног недељног радног времена на месечном нивоу и као прековремени рад призна им само рад дужи од 40 сати недељно.

Супротно наводима жалбе, судски вештак је дужину временаведеног на раду утврђивала из тахографа и то само за оне дане за које је тахограф достављен, обрачунавајући увећање зараде услед прековременог рада само за дане у месецу који су обухваћени подацима у тахографима, услед чега и по оцени овог суда тахографи јесу веродостојни доказ који потврђује постојање прековременог рада од стране тужиоца, јер исти представљају мерни уређај који аутоматски записује брзину и пређени пут возила, те време вожње, паузе и одмора за сваког возача.

Код одлучне чињенице да је тужилац радио дуже од пуног радног времена по налогу послодавца, без значаја су наводи туженог у жалби да прековремени рад тужиоца није остварен под условима из члана 53 Закона о раду.

Потврђена је и одлука у погледу затезне камате на досуђене износе главног дуга, јер је донета правилном применом одредби члана 277 и 324 Закона о облигационим односима.

У поступку жалбене контроле овај суд је имао у виду и да је у уводу и изреци ожалбене пресуде наведен назив туженог „Вомах д.о.о. за производњу, трговину и услуге, експорт-импорт”, уместо правилног назива „Вомах d.o.o. za proizvodnju, trgovinu i usluge, eksport-import“, али је оценио да се овде ради о очигледној омашци, коју првостепени суд може у свако доба исправити, а не о недостатку због кога се пресуда не може испитати.

Потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу петом изреке, јер је донета правилном применом одредби члана 153 и 154 Закона о парничном поступку и важеће АТ и ТТ.

Суд је ценио и остале жалбене наводе, али је нашао да су исти без значаја за другачију одлуку у овој правној ствари, услед чега их није посебно образлагао.

Како тужени није успео са жалбом, то је одбијен његов захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка.

На основу изнетог, применом одредби члана 390 и 165 став 1 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр. 72/11...18/20), одлучено је као у изреци пресуде

**Председник већа-судија
Ана Поповић с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**